

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cursus Theologicus

Gormaz, Juan Bautista

Augustae Vindelicorum, 1707

Disputatio 18. De Decreto applicativo omnipotentiae Prædestinatis, &
reprobis communi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-81950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-81950)

Confr. distinguo antecedens, admiserunt gratiam universalem pro omnibus, qualem docet Ecclesia, nego, quæ vel non relinqueret libertatem, vel non esset necessaria ad simpliciter posse, vel daretur ex jure meritorum conditionatorum, conc. antecedens, & nego consequentiam; quia nos contrarium omnino docemus, ut constat ex dictis.

1027. Obijcies 8. Notitia legis Evangelicæ non pervenit ad omnes; sunt enim aliqui in extremo mundi recessu, ad quos Evangelij notitia non pervenit: ergo illis, aut pro illis data non est gratia sufficiens. Confr. primò. Infideles non peccant: ergo non debent habere auxilia sufficientia ad peccata vitanda. Confr. secundò. Ut Christus sit universalis redemptor, satis est, quod sua merita pro omnibus obtulerit, licet non fuerint à Patre pro omnibus acceptata, adeoque licet non conferantur auxilia pro omnibus: ergo &c. Resp. nego consequentiam, quia plura sunt præcepta legis naturæ, in quorum saltem vio-

latione cognoscunt malitiam, quam sine speciali DEI gratia vitare non possunt, ac proinde ad ea vitanda confert DEUS suam gratiam, quod respexit Alexander VIII. damnans eam propositionem adductam num. 1000. Ad primam Confr. dist. ant. non peccant peccato infidelitatis contra legem, quæ ad eorum notitiam inculpabiliter non pervenit conc. peccato opposito legi saltem naturali, quam cognoscunt nego antec. & consequentiam. Ad secundam Confr. nego ant. quia si DEUS non acceptaret, non esset Christus redemptor absolute, sed solum affectivè: in hac autem providentia Christus Dominus absolute est omnium redemptor, ac proinde adhuc Ethnicis, Paganis, & aliis conferuntur auxilia ex meritis Christi, ut ex scriptura, & Patribus constat à num. 995. & declaravit Alexander VIII. citatus num. 1000.

DISPUTATIO XVIII.

DE DECRETO applicativo OMNIPOTENTIÆ PRÆDESTINATIS ET REPROBIS COMMUNI.

1028. **D**ecretum applicativum omnipotentiae, quo constituitur voluntas ad utrumque indifferens, est quasi conditionatum, habetque hunc modum tendendi: volo concurrere cum creatura ad amorem *A*, vel ad odium pro jure ipsius determinativo, sive prout ipsa se determinaverit; volo tamen, quantum est ex me, ut existat amor, & non odium; hoc decretum non dicitur simpliciter conditionatum: quia, ut ait Eximius Doctor, ut esset simpliciter conditionatum, necesse erat, ut posset poni conditio independentem ab ipso; sicuti quando quis vult dare centum, si veniat navis ad portum, voluntas illa dicitur simpliciter conditionata, quia adventus navis nequaquam dependet ab illa volitione; Contra verò, quando Petrus existens in loco *A*, in quo non est proximè potens ad liberè eliciendum, vel non eliciendum effectum pro loco *B*, vult se transferre ad locum *B*, ut ibi sit proximè potens ad eliciendum effectum pro libito suo; cum enim effectus liber pendeat, ut in illis circumstantiis ab illa translatione; decretum illud translaticum non est simpliciter conditionatum, sed quasi conditionatum, prout non vult efficaciter effectum, sed mediante jure libertatis proximæ, qua constituitur Petrus in loco *B*; ita tamen, ut nequaquam habeat connexionem essentiali cum eventu; si autem Petrus per decretum illud translaticum affectum aliquem ostendit eret ad unum libertatis extremum, & non ad aliud, hinc haberet se-

riam voluntatem unius, & non alterius, & multo magis, si ipse transferret alium in hunc finem, desiderans quantum est ex se, ut alter se exerceat bene, & non male, quod cum ita contingat in DEO, exinde ostendit seriam voluntatem ad bonum, & non ad malum ex vi decreti applicativi suæ omnipotentiae. Videatur Eximius Doctor libro secundo de concursu DEI cap. 3.

SECTIO I.

An Decretum applicativum per se omnipotentiae ad utrumque sit intrinsecè indifferens?

1029. **S**uppono 1. Objectum decreti applicativi omnipotentiae saltem parziale esse exclusionem cujuscumque impedimenti inaufertibilis, & connexioni cum alterutro libertatis extremo; atque adeò habet pro objecto, quod excludit, quidquid impediret indifferentiam proximam libertatis ad utrumque; ut constat ex dictis à num. 864. insuper habet se ipsum pro objecto inadæquato; etenim licet repugnaret actus habens se ipsum pro objecto adæquato, non repugnat tamen, quod habeat se ipsum pro objecto inadæquato; sic cognitio definiens omnem cognitionem definit se ipsam, ut objectum ipsius inadæquatum, quod idem est de cognitione exprimente omne ens in ratione entis, omnem vitalitatem, & qualitatē, cum ea ipsa cognitio sit etiam ens, vitalis, & qualitas. Pariter illud decretum applicativum omni-

omnipotentiae ad utrumque vult exclusionem impedimentorum fieri per ipsum decretum, quod per se ipsum vult omnipotentiam expeditam ad utrumque; atque adeo se ipso est omnipotentiae applicatio: sic apud communem Theologorum sententiam lex, & votum habent se pro objecto inadæquato, quia lex superioris vult, quod subditus maneat ligatus moraliter ad faciendam rem; & cum ipsa voluntas superioris sit illa obligatio, & lex illa vult se ipsam tamquam objectum partiale, quod suo modo contingit etiam in voto, & in extrinseca condonatione, quæ vult remittere, & cedere juri, & ipsa est remissio, & cessio juris.

1030. Suppono secundò. Illud applicativum decretum velle etiam conferre principia, aut auxilia necessaria, ut voluntas sit ad utrumque expedita; atque adeo habere illa etiam pro objecto partiali; quamobrem licet tale decretum sit indifferens vel ad actum, vel ad omissionem actus ex libito creaturæ potenter poni, vel non poni, non est indifferens, sed efficax in ordine ad excludenda impedimenta inevitabilia, & cum alterutro libertatis extremo connexa; ratio est, quia si ista efficaciter non excluderet, non constitueret voluntatem ad utrumque indifferentem: eodem modo, quando confert auxilia ad utrumque indifferentia, est efficax in ordine ad conferenda auxilia, licet sit indifferens in ordine ad effectum, sic voluntas, qua Petrus dat Paulo centum, ut ipse pro libito suo emat, vel non emat equum, est efficax in ordine ad dandum centum, non autem est intrinsecè efficax, sed indifferens in ordine ad emptionem equi; cum hanc relinquat in voluntate Pauli; ex quibus facile est inferre tendentiam, & objectum adæquatum huius decreti applicativi omnipotentiae. Cæterum, ut hæc clariùs innotescant, referam sententias Authorum, nostramque eligemus, & probabimus.

1031. Quadruplex est in præsentī Authorum Classis. Prima docet, decreta indifferentia esse DEO injuriosa rationem primæ causæ, primique liberi subvertentia; solumque agnoscit in DEO decreta intrinsecè efficacia. Ita communiter juniores Thomistæ, quos sequitur Gonetius disp. De voluntate articulo primo. Secunda Classis docet, pro statu innocentiae admittenda esse in DEO decreta indifferentia; pro statu verò naturæ lapsæ sola decreta efficacia. Ita Jansenius de gratia Christi Salvatoris libro 8. cap. 2. Macedo in sermone doctrinæ Sancti Augustini cap. 8. & plures alii, quos citat Gavardi quæst. 4. de scientia articulo primo parag. primo. Tertia Classis defendit, gratiam statûs innocentiae, & divina decreta fuisse efficacia pro eo tempore, quo status ille perseveravit, & quo nulla erat tentatio externa, sed urgente tentatione

necessarium fuisse à DEO amplius ea gratia roborari, ac proinde aliud decretum efficax elici. Ita Coqueus, & plures alii, quos sequitur Gavardi quæst. 5. de voluntate articulo tertio. Quarta Classis tenet, non posse servari illæsa jura libertatis creatæ, quin decreta per se applicativa omnipotentiae, & collativa auxilii per se ad liberam operationem requisiti, sint intrinsecè indifferentia. Ita ferè omnes nostri Doctores, quorum Catalogum invenies apud Borral disp. quinta de scientia media sectione quarta, ubi centum è Societate Authores numerat, pluresque alios numerare posset. Vide Eximium Doctorem in opusculis libro secundo de scientia conditionata capite primo, & octavo, & in opusculis libro primo de absoluta scientia contingentium capite sexto, pluribusque aliis in locis.

Asserò cum 4. sententia contra tres priores relatas, seclis decretis indifferentibus creata libertas omnino corrui; ac proinde necesse omnino est admittere in DEO decreta intrinsecè indifferentia.

Probatur primò, ut voluntas sit proximè ad utrumque expedita, sive libera ad amandum, vel non amandum, requiritur decretum applicativum omnipotentiae, sine qua creatura nequit esse expedita ad agendum: sed tale decretum applicativum omnipotentiae nequit esse intrinsecè efficax, seu connexum cum alterutro libertatis extremo; aliter cum esset à creatura inimpedibile, & inevitabile, esset quoque inimpedibilis, & inevitabilis operatio cum ipso connexa, ex dictis num. 450. Ergo &c.

Confir. Decretum efficax inflictivum pœnæ propter peccatum est subsequens liberum voluntatis exercitium, & metaphysicè connexum cum pœna, & cum peccato; (decretum verò peccati permissivum est antecedens liberum voluntatis exercitium, & metaphysicè inconnexum cum pœna, & cum peccato) decretum verò peccati permissivum est antecedens liberum voluntatis exercitium, & componibile tam cum peccato, quam cum illius omissione; sed hoc ita non esset, si decretum istud permissivum peccati non esset intrinsecè indifferens, ut ex ipsis terminis constat; ergo &c.

Respondebis primò cum aliquibus Recentioribus, qui, nescio ob quos fines, docent, DEUM omnia per idem indivisibile decretum decernere, argumentum nostrum non subsistere, quia ex parte actus primi ad utrumque indifferentis non negatur decretum applicativum omnipotentiae, sed omnipotentia, ut ajunt, ut per se ipsam applicata per præcisiorem exclusionem passivam impedimentorum. Ratio eorum est, quia omnipotentia est virtus necessariò ad operandum non minus, quam æternitas sit virtus ad correspondendum omni tempore.

tempori, & immensitas ad coexistendum omni loco absque ullo decreto praevio indifferente. Quapropter solum requiritur exclusio passiva impedimentorum in eo praecise consistens, quod Deus nolit se retrahere ad concurrendum cum creatura.

1034. Contra primò, omnipotentia quā talis in eo distinguitur ab aliis divinis attributis, quod Deus quā omnipotens ita est creaturarum Dominus, ut non nisi ipso volente per volitionem, aut permissivam, aut intentivam possit quodcumque creatum in rerum natura dari, ut ex scriptura, & Patribus num. 450. & 793. exinde Gregorius Nissenus in hexamero columnā 4. 5. *Illud nobis positum, constitutumque sit in natura divina cum voluntate ita concurrere posse, ut DEI potentis mensura sit ipsa voluntas*: & D. Gregorius libro 12. moralium cap. 2. *Nulla qua in hoc mundo ab hominibus sunt, absque omnipotentis DEI occulto consilio veniunt*. Pariter Anselmus dialogo de veritate Catholica 8. *Scio te non dubitare, quia nihil omnino est, nisi DEO aut faciente, aut permittente est*, sed non ita se habet DEUS in aliis suis attributis, quā talibus: etiam si locus sit in rerum natura, non est in manu DEI, ne coexistat loco, sicut est in manu DEI non dare principia ad hanc libertatem, neque cum creatura concurrere: pariter non est in manu DEI, quod existat tempus, & DEUS se retrahat, ne temporis durationi coexistat: ergo reliqua divina attributa quā talia non exigunt decretum DEI posito effectū externo, ut ipsa secundum naturam suam se exercent, quod quidem decretum ex titulo divini domini super omnes creaturas exigit omnipotentia quā talis; ac proinde secluso quocumque praevio decreto, si creatura existat, non exinde est omnipotentia applicata ad concurrendum cum illa.

1035. Contra secundò, plura sunt in DEO decreta virtualiter distincta: ergo ratione indivisibilitatis decreti, quo DEUS teneatur omnia simul decernere, perperam negatur decretum indifferens. Probatur antecedens. Decretum productivum creaturae rationalis est decretum, quo DEUS, quantum est ex se, intendit, quod creatura DEO serviat recte operando, & vitam aeternam oblineat; atque adeo ex se componibile est cum illius creaturae vita aeterna; decretum verò inflicivum poenae aeternae propter peccata non est componibile cum vita aeterna, quin imò, ut constat ex num. 972. decretum reprobativum subsequitur liberam operationem voluntatis; neque potest DEUS reprobare ante absolutam peccati praevisionem: ergo decretum productivum creaturae rationalis, & decretum inflicivum aeternae poenae virtualiter distinguuntur: eodem modo decretum reprobativum, & decretum collativum libertatis ad peccandum, & non peccandum distinguuntur virtualiter: ergo chyme-

R. P. Gormaz Theolog. Tom. 4.

ricum est dicere DELIM per decretum virtualiter indivisibile omnia decernere. Contra tertio. Quia huiusmodi responso saltem in sententia Societatis sustineri non potest, ut constat ex dictis; ergo &c.

Probatur secundò ex SS. Patribus reverà distinguentibus in DEO decreta efficacia à decretis permissivis cum utroque libertatis extremo componibilibus, quibus resistere potest creata libertas. Sic Augustinus Libro tertio. de libero arbitrio cap. 18. *Quaecumque causa est voluntatis, si ei resisti non potest, sine peccato ei ceditur*. Et libro primo ad Simplicianum quaest. secunda: *Milecti, qui congruenter vocati; illi autem, qui non congruebant, neque attemperabantur vocationi, non electi, quia non sequuti, quamvis vocati*; & libro 13. de Trinitate cap. 12. *Modus autem iste, quo traditus est homo in Diaboli potestatem, non ita debet intelligi, tanquam hoc DEUS fecerit, aut fieri jussit, sed quod tantum permiserit, iuste tamen*. Olympiodorus in Ecclesiastici cap. 6. prope initium: illud ad Romanos primo: *Tradidit illos Deus in reprobum sensum*; ita exponens. *Non quod DEUS ipse quemquam hominum cogat avaritiam, intemperantiamque sectari, sed quod ea permittat, quae homines electione libera voluntatis aggrediuntur, dum liberi arbitrij naturam facultatemque conservant*. Divus Thomas prima parte quaest. 29. ad tertium: *DEUS igitur neque vult mala fieri, neque vult mala non fieri, sed vult permittere mala fieri*. Damascenus libro secundo de fide c. 29. *secundum acceptionem sunt quaecumque sine controversia bona sunt; sunt & quaedam secundum permissionem*. Theodoretus Ezechielis 29. *Verum alia quidem ipse moderatur, alia vero fieri permittit modo libero, domini cedens arbitrio*: atqui si decretum constitutivum libertatis humanae non esset intrinsecè ad utrumque indifferens, sed potius cum alterutro libertatis extremo connexum, haec Patrum testimonia vera non essent: ergo &c.

1036. Probatur tertio. Creatura rationalis non solum in statu innocentiae, sed etiam in statu naturae lapsae libera est libertate à necessitate, ut docet fides, & definitum est contra Janseñiū ab Innocent. X. & Alexand. VII. damnantibus hanc tertiam Janseñi propositionē: *ad merendum, & demerendum non requiritur in homine libertas à necessitate, sed sufficit libertas à coactione*: ergo non solum in statu naturae innocentis, sed etiam in instatu naturae lapsae, debet dari decretum divinum collativum principiorum ad utrumque; quo posito possit voluntas pro libito suo se conjungere cum alterutro libertatis extremo; sed tale decretum non potest esse metaphysicè connexum cum alterutro libertatis extremo, sed intrinsecè indifferens ad utrumque: ergo &c. Confirmatur. Voluntas libera non habet dominium supra suum actum, nisi habeat dominium omittendi actum: atqui si decretum

Ff 2

colla-

collativum principiorum ad utrumque non esset intrinsicè indifferens, sed potiùs connexum cum alterutro libertatis extremo, non haberet voluntas dominium omittendi actum, cum non habeat dominium ad impediendum illud divinum decretum, quo posito essentialiter ponetur actus; ergo &c.

1038. Respondet Gonetius disp. 1. de voluntate articulo 1. §. 2. quòd, licet liberum arbitrium nò habeat dominium supra divinum decretum, & connexionem indissolubilem, quæ intercedit inter decretum, & actum voluntatis creatæ, tamquam primi liberi, primi quæ determinantis, habet tamen dominium in illum prout se tenet ex parte consensûs liberi dependentis à voluntate creatæ tamquam à secundo libero, & secundo determinante. Quàm contraria sit ista responsio doctrinæ D. Thomæ facillè constat à num. 634. Quapropter contra primò, ex eo, quòd actus ab alia causâ priori determinetur, non manet voluntas libera, ac proinde non est agens secundum liberum, ut habet D. Thomas in secundum distinctione 28. parte prima articulo primo in corpore dicens: *Non esset homo liberi arbitrij, nisi ad eum determinatio sui operis pertineret*: atqui juxta responsionem Gonetii actus voluntatis determinaretur à DEO tanquam à causâ priori: ergo &c. Contrà secundo ex eodem D. Thoma in secundum distinctione 21. quæst. 1. artic. 1. in corpore, ubi hæc habet: *Liberum arbitrium non invenitur in his, quorum actiones non determinantur ab ipsis agentibus, sed à quibusdam aliis causis prioribus*: ergo non datur determinatio ad unum extremum præ alio procedens priùs à causâ prima, quàm à secunda. Contrà 3. ex eodem D. Thoma 1. parte quæst. 14. artic. 13. in corpore dicente: *Quicumque cognoscit effectum contingentem in sua causa tantum, non habet de eo, nisi conjecturalem notitiam*: atqui si in decreto constitutivo libertatis daretur determinatio ad unum extremum præ alio, non solum haberetur in causâ notitia conjecturalis, sed certa: ergo &c. Contrà 4. his omnibus rationibus, quibus à num. 572. probavimus, repugnare respectu causarum liberarum decreta subjectivè absoluta, & objectivè conditionata; ex quibus à num. 579. probavimus posse voluntatem resistere inclinationi principiorum ad unum præ altero libertatis extremo.

1039. Probatur 4. Admittenda est in Deo scientia mediæ, qua sub hypothese ad utrumque indifferenti conducente ad effectum, & componibili cum illius omissione, cognoscit Deus determinatè effectum præ omissione, ut latè constat à num. 658. atqui illa hypothesis requisita ad scientiam mediæ includit decretum intrinsicè indifferens: ergo &c. Prob. min. in illa hypothese includitur, quidquid requiritur ad istam conditionalem, *si conferam*: atqui ad illam conditionalem *si conferam*, requiritur decretum indifferens; illud enim *si conferam*

est decretum non quidem intrinsicè efficax, aliter subverteretur hypothesis scientiæ mediæ: ergo est decretum intrinsicè indifferens. Contrà primò, sub illa hypothese *si conferam*, prævidet necessariò DEUS carentiam omnis antecedentis connexionis cum consensu inevitabilis à voluntate; sed carentia talis connexionis haberi non potest, nisi per divinum decretum, quo excludatur prædeterminatio, & quodcumque aliud inevitabile à voluntate, & connexum cum alterutro libertatis extremo: ergo &c. Confir. secundò. Hypothesis illa *si conferam*, est DEO libera: atqui non potest DEUS prævidere collationem auxilij sibi liberam, quin prævideat decretum sibi liberum: ergo sub illa hypothese *si conferam* prævidet DEUS decretum sibi liberum: atqui decretum illud Deo liberum non potest esse connexum cum alterutro libertatis extremo, sed cum utroque compossibile, ne pereat hypothesis scientiæ mediæ, ut ex eo num. constat: ergo &c.

Respondent Juniores aliqui cum Muniellâ distinctione 9. De essentia, & arbitrio, sect. 23. à num. 229. Omnipotentiam applicari ex necessitate per decretum positivum divinæ voluntatis, quo DEUS (ut habetur num. 181.) vult efficaciter requisita in actu primo, vel potestatem ea acquirendi pro libito nostro, simulque vult exclusionem omnium impedimentorum in alterutrum libertatis extremum. Cæterum per illud indivisibile virtualiter decretum velle etiam omnia, quæ vult; atque ad eò non esse intrinsicè indifferens indifferencia compossibilitatis cum nolitione pœnæ, quæ infligitur propter actum malum elicitum. Contrà tamen primò, decretum illud collativum principiorum ad utrumque componibile debet esse cum alterutro extremo libertatis, ut per illud libertas non avertatur, sed constitutatur, ut ex hucusque dictis facillè constat: sed ut ita se habeat, debet esse indifferens intrinsicè ad utrumque libertatis extremum: ergo &c. Contrà secundò, & explicatur magis hæc ratio. Decretum applicativum omnipotentiae, & volitivum efficaciter actûs, qui elicitur, non possunt esse virtualiter idem; aliter creatura impotens impedire decretum applicativum omnipotentiae esset etiam impotens impedire decretum efficaciter volitivum actûs, qui elicitur: ergo illa duo decreta sunt virtualiter distincta, ac proinde decreto efficaciter volitivo actûs, qui elicitur, non convenit indifferencia, ut conjungatur cum actu, vel omissione actûs, quæ quidem indifferencia convenit decreto omnipotentiae applicativo.

Contrà tertio. Non stat hypothesis scientiæ mediæ cum præcisione ab omni omnino decrero ex num. 1040. ut fateatur ipse adversarius, ac proinde sicut hypothesis se habet pro priori ad actum, etiam decretum applicativum omnipotentiae se habet pro priori ad actum.

actum: atqui decretum applicativum omnipotentiae se habens pro priori ad actum nequit esse idem cum decreto efficaciter volitivo actus, vel praesupponente efficaciter actum: ergo decretum illud applicativum omnipotentiae nequit esse virtualiter idem cum reliquis omnibus divinis decretis: sed debet esse componibile tam cum decretis subsequenter actum, quam cum subsequenter omissionem actus: sed in eo stat, quod decretum applicativum omnipotentiae ad utrumque sit intrinsece indifferens, aliter non esset decretum requisitum ad hypothesin scientiae mediae, sed ad hypothesin scientiae necessariae, vel scientiae visionis; ergo &c. Ex dictis

1043. Fit 1. Decretum applicativum omnipotentiae ad constituendam liberam voluntatem ad utrumque esse ex necessitate intrinsece indifferens, nec posse identificari virtualiter cum decreto praedeterminativo. Fit 2. Decretum per se collativum auxiliorum intrinsece indifferentiū nō posse identificari virtualiter cum decreto inflicativo poenarum propter peccata, atq; adeo neque decretum reprobativum cum decreto praedeterminativo operationis bonae. Fit 3. Decretum productivū creaturae rationalis distingui etiam virtualiter à decreto, aut collativo aeternae gloriae, aut inflicativo aeternae miseriae. Fit 4. Deum ex perfectiori, quam habet, libertate, & dominio, quod absque ulla implicancia excogitari potest, posse servare eum ordinem, quem objecta habent inter se, si ipse voluerit, volendo prius causam essentialiter non connexam cum effectu, & pro signo posteriori volendo effectum, vel illum non servare, quando nec ex parte domini divini, neque ex perfectione creata adest ulla repugnantia, exinde posset pro libito suo per eundem actum virtualiter indivisibilem producere hominem simul, & leonem, ut eos producere per duos actus virtualiter distinctos, ita ut velit homines producere per actum, qui existeret, quatumvis leo non produceretur: & producere leonem per actum, quo non produceretur, si non producendus homo foret, tunc enim, cum detur dependentia non mutua inter eos actus, datur necessario inter illos virtualis distinctio, & sic de aliis similibus.

SECTIO II.

Solvuntur opposita.

1043. Obj. 1. Ex Petro Gobat Dominicano libro, cui titulus est Theologiae scholasticae secundum illibatam D. Thomae doctrinam ultima pars, seu ultimum complementum, ubi, ut ipse ait, quinque assert demonstrationes contra decretum indifferens. Quarum prima haec habet: decretum indifferens se habet ex parte actus primi, determinatio verò creaturae ex parte actus secundi; ergo creatura prius operatur, & postquam ipsa operata est, operatur Deus, quod implicat, ac proinde implicat decretum indifferens. Confirm. Omni-

potentia vi illius decreti non operatur, dum manet indifferens: ergo prius debet determinari à determinatione creaturae, ut per illam applicatione operetur. Retorqueo argumentū in voluntate instructa habitu supernaturali charitatis ad eliciendum actum amoris Dei, habitus ille se habet ex parte actus primi, determinatio verò ex parte actus secundi: ergo voluntas prius operatur, & postquam ipsa operata est, operatur habitus, quod implicat, aliter à pura natura procederet actus supernus; ergo implicat actus supernaturalis, quo voluntas operetur.

1044. Respondeo deinde concedo primam partem antecedentis, & disting. secundam. Determinatio creaturae, quae est simultaneus concursus Dei concedo, quae non est concursus Dei simultaneus nego antecedens, & consequentiam. Ratio est, quia, licet Deus relinquat voluntati vim determinandi, non relinquit illi determinationem, nisi concurrente Deo, quomodocumque creatura concurrat per eundem simultaneum concursum ad eum modum, quo licet habitus supernaturalis charitatis relinquat voluntati determinationem ad actum supernaturalē, non relinquit illi determinationem, cum ipsa determinetur absq; habitus concursu, sed per eundem simultaneum concursum cū habitu. Unde ad confirmationem retorquendum est eodem modo argumentum. Deinde in formam Resp. dist. ant. dum manet indifferens per exclusionem determinationis ipsi, aut voluntati immediate liberam concedo, solum ipsi omnipotentiae immediate liberam nego antecedens, & consequentiam. Etiam si habitus maneret determinatus ex determinatione soli voluntati libera, eò, quod simul cum voluntate concurrat, nequaquam dubitari potest, DEUM manere determinatum ex determinatione voluntati libera immediate, eò quod per eundem concursum simultaneum cum voluntate concurrat. Et sanè vim demonstrationis non capio, nisi adversarius fateatur habitum supernum esse liberum non minus, quam voluntatem; quod dicere non audebit.

1045. Obj. 2. Decretum indifferens utpote conditionatum ad concurrentem, si creatura concurrat, ut ajunt Molina, Lessius, Suarez, Annatus, & alii, non decernit concurrere, nisi postquam appositae est operatio creaturae, qua dissoluta manet indifferencia decreti: sed talis conditio ad concurrentem est impossibilis: ergo & decretum indifferens est impossibile. En magnum suae demonstrationis robur. In primis supponit falsum, quod decretum illud à nostris Doctoribus vocetur conditionatum: solum enim vocatur quasi conditionatum. Quam autem magnum sit inter utrumque discrimen, constat ex num. 1028. Resp. dist. maj. decernit concurrere, nisi postquam appositae est operatio creaturae, sumpto *ly postquam* positivè nego, sumpro negativè conc. maj. & dist. eodem modo min. neg. consequentiam. Ratio est, quia si *ly postquam* sumatur positivè, significat, quod prius

prius ponatur determinatio creaturæ, & postea concursus Dei: si verò sumatur negativè, significat, quòd Deus non concurrerit, antequam creatura concurrat. Cum autem Deus per decretum indifferens constituens libertatem ita se gerat, non concurrat post determinationem voluntatis sumpto ly *post* positivè, sed negativè. Quèd si advertisset adversarius, planè agnovisset id ipsum evenire in habitu supernaturali, qui licet non concurrat post determinationem voluntatis, sumpto ly *postquam* positivè; concurrat tamen post determinationem voluntatis sumpto ly *postquam* negativè, cum non concurrat, antequam voluntas concurrat, sed simul cum illa concurrente, & immediatè determinante.

1046. Objic. 3. Illud decretum indifferens, utpote conditionatum est nugatorium; habet quidem istum modum tendendi; concurrat cum creatura, si concurrat cum illa, aut si illa mecum concurrat: sic esset nugatorium dicere: equus trahet currum cum alio equo, si cum eo illum trahat: sed decretum nugatorium est impossibile, & Deo repugnans; ergo &c. O magna vis terciæ demonstrationis. Respondeo facilè nego maiorem, quæ probanda erat, & improbatam relinquit author iste demonstrativus. Decretum illud indifferens non habet illum, sed istum tendendi modum: creatura, sine omnipotentia, quam applico, concurrere nequit: potest autem cum illa simultané concurrere, voluntate ipsa prædeterminante: sic habitus supernaturalis non habet tendentiam nugatoriā, quamvis verum sit dicere; non posse voluntatem sine habitu, aut ejus supplemento concurrere ad actum supernaturalem; posse autem cum illo simultané concurrere, relicta tamen immediatè determinatione voluntati: hæc enim, cum ita sint adhuc apud ipsos adversarios, non video, quomodo ab ipsis probari possit ea major syllogismi, quem vocat demonstrativum.

1047. Objic. 4. Decretum indifferens invertit ordinem causæ, & effectus: etiam faceret, quòd causa secunda operaretur, antequam operetur prima: nō enim posset omnipotentia vi illius operari, nisi solvatur decreti indifferencia ab ipsa creaturæ determinatione: atque adeò creatura prius operetur; ergo &c. Hoc argumentū non solum militat contra doctrinam nostrā, sed etiam contra libertatem divinā: etenim, si Deus est indifferens ad creandum, vel non creandum, ad volendum, vel non volendum, & causa indifferens operari non possit, nisi prius solvatur indifferencia, exinde planè fit Deum operari non posse, nisi prius ipsius indifferencia solvatur; atque adeò liber in operando non fit, sed determinatus, quod contra fidem est, & contra Scripturam Psalm. 90. dicentem: *Deus ultionum liberè egit.* Exinde respondeo nego antecedens; nam creatura non operaretur prius negativè, quàm Deus, ut constat ex num. 1046. Neq; ut Deus operetur, requiritur, quòd

tollatur indifferencia præsuppositivè, sed simultané per actionem à virtute indifferenti procedentem: sibi solvitur indifferencia habitus per actionem à voluntate, & habitu simul provenientem, quamvis præviè ad illam actionem complexum ex habitu, & voluntate esset indifferens ad illam, vel illius omissionem: licet enim non possit aliquid determinatum provenire ab indifferenti, ut indifferenti, ex imperfectione virtutis potest provenire ab indifferenti, ut tali, ex perfectione dominii se potestate determinare cum suis principiiis ad quodcumque voluerit: cum autem voluntas simul cum omnipotentia proximè applicata, ita maneat constituta, exinde manet libera ad solvendam indifferenciam per operationem ab ipsa, & omnipotentia simultané procedentem: ad quam ex jure libertatis voluntas immediatè determinat.

Obj. 5. Ex decreto indifferenti fieret Deum agere fortuitò, temerè, modo cæco, & stulto, cum operaretur propter ipsius intentionem; ergo &c. Confirm. Ex decreto indifferenti fieret, quòd voluntas esset primum agens, & primum determinans: ergo tale decretum indifferens repugnat. Resp. neg. ant. quia Deus cum creatura simultané concurrerens, ipsamque per decretum indifferens liberam constituens, cognoscit, quidquid cognoscibile est in signo libertatis, ac proinde neque fortuitò, neque temerè, neque cæco modo procederet, ut constat ex dictis à n. 868. Ad confirmationem neg. ant. quia, ut esset primum determinans, & primum agens, requirebatur, quòd operaretur prius, quàm Deus, & haberet virtutem determinandi, antequam Deus voluntati talem virtutem contulisset: cum autem Deus operetur prius, quàm creatura eam producendo, & conferendo illi principia immediata, ut maneat liberè constituta: exinde primum determinans & primum agens dicitur Deus: creatura verò dicitur secundum agens, & secundum determinans ex eo, quòd illa secunda determinatio ab ipsa, & à Deo simul proveniens, proveniat à Deo immediatè concurrente, & à creatura immediatè determinante, ut latè diximus supra, ubi reliqua Thomistarum argumenta plenè soluta sunt.

Objic. 6. Ex Esparza: omnia in mensura, & numero, & pondere disposuit Deus, ut constat ex sapientiæ cap. 1. ergo Deus nil decrevit, usque dum tetigit omnia unico decreto virtualiter indivisibili. Confirm. 1. Ex ejusdem Sap. c. 8. Ubi de Deo dicitur: Attingit à fine usque ad finem fortiter, & disponit omnia suaviter: atqui exinde deducitur Deum nil decrevisse usque dum omnia comprehenderet, & sic unico indivisibili decreto, quidquid futurum erat, prædefinisse; ergo &c. Confirmat. 2. Ex Dionysio de cælesti hierarchia cap. 1. de Deo dicente: *Omnium est artifex, & semper omnia componit, estq; causa indissolubilis coherentie, & ordinis omnium, suæque principiorum*

cum sequentium principis semper connectit : & unam universi conspersionem, concentumque pulcherrime efficit : atqui si Deus non decrevisset omnia unico decreto indivisibili, sed pluribus decretis, non connecteret in decernendo principia & fines, & ordines omnium, sed per unum decretum una, & per aliud decretum alia, sicq; non produxisset omnia in numero, pondere, & mensura, ergo &c.

1050. Respondeo concedo antecedens, & nego consequentiam, quia ut Deus disponat omnia in numero, pondere, & mensura, sufficit, quod ea recte disponat in ordine ad fines sibi praefixos; cum autem in ordine ad fines sibi praefixos sancti, iusti remuneraroris, atque causis liberis providentis non possit omnia decernere per unicum decretum virtualiter indivisibile, ut constat ex num. 1032. Nullatenus inferri potest ex eo testimonio, omnia fuisse decreta à Deo per unicum decretum virtualiter indivisibile. Ad 1. confirm. conc. maj. & dist. primam partem min. usque dum omnia comprehenderat comprehensione praecedente ad omnia decreta prioritate exercita concedo, prioritate naturae nego hanc, & secundam partem minoris, & consequentiam. Ratio est, quia cum Deus habeat scientiam de rebus sub conditione extituras, si ad ea praecedat decretum indifferens applicativum omnipotentiae; scientia illa, licet sit prior exercitae, est tamen natura posterior tali decreto, ut constat ex saepe dictis, praesertim à num. 873. Insuper cum alia decreta hanc scientiam subsequantur; qualia sunt praedeterminativa, reprobativa, & alia similia; exinde fit, divinam comprehensionem non officere, sed potius exigere multipliciter virtutalem decretorum.

1051. Ad secundam confirmationem conc. maj. & dist. min. non connecteret connexionem chymaericam atque à Deo non intenta concedo, connexionem possibili, & intenta à Deo neg. min. & consequentiam. Ratio est, quia cum plures fines sint inefficaciter à Deo intenti, ut patet in salute omnium hominum, cujus efficax consecutio relinquatur in manu libertatis creatae; decretum indifferenter oblativum concursus, & collativum auxilii per se requisitum nequit connectere voluntatem cum operatione connexionem possibili, sed purè chymaerica: decretum autem praedeterminativum per accidens requisitum revera potest, & connectit voluntatem cum operatione ex dictis à n. 913. Exinde enim potest Deus per idem decretum indivisibile decernere, & connectere connexionem possibili omnes fines suae providentiae.

1052. Obijc. 7. Quod quis est mente capax, & perfectior, potest etiam universaliter, & indivisibiliter plura comprehendere tam intellectu, quam voluntate, cunctarique, & ire per partes, venit ab aliqua imperfectione, vel physica, vel morali: atqui Deus est mentis sum-

ma, qua nulla potest esse capaxior, aut perfectior, & scilicet est incapax imperfectionis vel physicae, vel moralis: ergo est incapax decernendi per partes, ac proinde, si velit decernere, metaphysica necessitate tenetur decernere omnia decernenda unico indivisibili virtualiter decreto. Probat. maj. Angeli, quia mente nobiliores, quam nos, plura objecta, quam nos uno intuitu penetrant; & quod sunt in se perfectiores, universalioribus, & simplicioribus utuntur speciebus, & actibus: e contra verò homines, quod sunt mentis tardioris, & inconstantioris animi, eò sunt tardiores in resolvendo; ergo &c. Confirm. 1. Tarditas in resolvendo necessario venit vel à defectu notitiae, vel ab animi inconstantia: quod enim quis est mente capaxior, & perfectior, eò est minus inconstans animo, & magis sciens; ergo &c.

Confirm. 2. Si nullus sit defectus notitiae, nullusque corporis animi, nulla potest esse ratio cunctationis in decernendo; ergo &c. Prob. ant. Ponamus Regem, qui imperii initio cognoscat omnia, quae deinceps evenire possunt, quaeque re ipsa sub hac, vel sub illa hyporhesi (quae sine suo libito contingere nequeat) evenient, vel non evenient, Rex ille de omni casu excogitabili plenè edoctus decernere simul omnia potest, ejusque in decernendo cunctatio aut levitati animi, aut defectui virium, aut notitiae vicio tribueres, quae summè distant à summo Rege omnium Principe Deo; ergo &c.

Resp. conc. maj. quoad primam partem, & neg. simulatum, atque obscurum secundae partem suppositum, nimirum, quod sit cunctari, & ire per partes, non decernere omnia unico decreto indivisibili: cunctari enim, & ire per partes significat timere, ne lateat aliquid cognoscibile, quod ignoras in operationis executione: ideoque paulatim proceditur, ne ex improvviso aliqua mala incognita prodeant, quod, quando est, nullatenus sequitur, nec sequi potest ex decretorum D E I universalis distinctione. Ad probationem distinguo primam partem antecedentis: penetrant unico intuitu plura objecta pro eo signo cognoscibilia concedo, non cognoscibilia nego. Etenim qui perfectiori pollet intellectu, facilius discurrit ex notis ad ignota, quae ex notis inferri possunt; secus autem ad ea, quae nullatenus inferri possunt ex notis, sed quando id est ad probandam indivisibilitatem decretorum Dei, atque ad negandum distinctum intrinsecè indifferens virtualiter decretum à decreto intrinsecè efficaci; intellectus enim est potentia necessaria; voluntas verò est potentia libera, quapropter intellectus divinus debet pro quolibet signo cognoscere, quidquid pro eo signo cognoscibile est, aut non cognosceret, quia non posset, quae magna quidem imperfectio esset in divino intellectu.

1055. Voluntas autem divina non opus est, quod amet, quidquid amabile est, quamvis sit potentia libera, non exinde inferitur, quod non posset, sed quod noller: quæ non est imperfectio, sed perfectio voluntatis liberæ Dei, ut constat à num. 752. Exinde secunda pars antecedentis non venit ad rem, quod enim potentia necessaria utatur, vel non utatur simplicioribus speciebus, & actibus, nullatenus probat, quod potentia libera debeat uti talibus actibus, sed probat, quod si potentia necessaria non uteretur simplicioribus actibus, tunc tunc non posset uti illis; at de potentia libera non probat, quod non posset, sed quod noller: quinimò juxta plures Theologos Angelici perfectiores possunt uti pluribus speciebus, & actibus, quam minùs perfecti. Tandem neque venit ad rem tertia probationis pars, quia licet sit imperfectio in homine tarditas in resolvendo orta ex tarditate in cognoscendo, non est imperfectio, si oriatur ex mero libito voluntatis liberæ ex præsupposita perfecta comprehensione: sic vel aliter pro libito suo decernere potest, vel ad suas perfectiones ostendendas, vel ut contingit in Deo ad libertatis creatæ jura servanda.

1056. Ad primam confirmationem concedo antecedens de cunctatione explicata num. 1054. & nego consequentiam, quia ea quasi detentio Dei in decernendo non sumitur ex defectu notitiæ, aut ex ignorantia, sed ex libito servandi illæsa jura libertatis creatæ, & ex jure supremi providentis, quæ quidem aliter in Deo requiri non possunt, nisi cum virtuali decretorum distinctione: scientia enim ex parte universalis providentiæ requisita conjungitur cum decreto intrinsecè indifferenti, & immediatè applicato omnipotentia: scientia verò requisita ex parte providentiæ particularis, atque prædefinitione operationis rectæ conjungitur cum decreto non quidem intrinsecè indifferenti, sed intrinsecè efficaci, ut constat ex dictis à num. 1032. cumque hæc requiratur ad servanda illæsa jura libertatis creatæ, & universalis providentis, exinde ea distinctio virtualis decretorum non est detentio in Deo ex defectu notitiæ, aut ex ignorantia: unde Probatio antecedentis non venit ad rem, nisi supponatur Rex ille cum jure ad virtuales decretorum distinctionem, vel ex jure libertatis suæ, aut providentis, qui illæsam relinquit subditorum libertatem, ex modo decernendi; quo in casu nulla esset imperfectio ita decernere, ut constat ex dictis. Quapropter multò minùs erit imperfectio in Deo, cui essentialiter competit munus universalis providentis.

1057. Objic. 8. Possibile est Deum in quavis providentia omnia unico simul, & indivisibili virtualiter decreto decernere, & statuere: ergo est simpliciter, & metaphysicè necessarium. Prob. ant. Deus independenter ab omni exercitio suæ

libertatis, & pro signo indifferentiæ est summè instructus noticia comprehensiva rerum omnium tam quoad possibilitatem, quam quoad futuritionem sub quacunque hypothefi, five possibili, five necessaria, five contingenti: ergo pro eo signo est proximè potens ea decernere in quavis providentia unico decreto virtualiter indivisibili absque ulla necessitate decreti intrinsecè indifferentis. Consequentia videtur legitima: Antecedens verò probatur: quia independenter ab omni usu libertatis divinæ est in Deo scientia simplicis intelligentiæ, & scientia mediæ; ergo &c. Confirm. 1. Causalitas meriti in præmium, aut demeriti in pœnam est solum causalitas moralis objecti in objectum, secus divini actus in actum, cum scientia visionis peccati sit decretum, per pœnam propter peccatum, ut sumi potest ex D. Thoma 1. Part. quæst. 19. art. 5. dicente: Deus vult hoc esse propter hoc, sed non propter hoc vult hoc: ergo ex hoc capite necessaria non est virtualis multiplicitas decretorum. Confirmat. 2. Ut decretum applicativum omnipotentia servet illæsam libertatem, sufficit, ut pendeat à scientia mediæ; atqui licet sit connexum cum altero libertatis extremo, neque sit intrinsecè indifferens potest pendere à scientia mediæ, ut patet in prædefinitione: ergo tale decretum potest absque ulla repugnantia identificari virtualiter cum quovis alio divino decreto, ac proinde omnia divina decreta poterunt virtualiter identificari.

Resp. neg. ant. ad probationem dist. ant. est summè instructus noticia comprehensiva rerum omnium factibilem per idem decretum virtualiter indivisibile nego, per plura decreta virtualiter dist. conc. ant. & neg. consequentiam. Ad probationem dist. ant. independenter ab omni usu priori prioritate exercita concedo, priori prioritate naturæ neg. ant. & consequentiam, quia decretum indifferens applicativum omnipotentia ad actus liberos, & decretum indifferens per se collativum auxiliis, licet nō sint priora scientia mediæ prioritate exercita, sunt tamen priora prioritate naturæ, cum se teneant ex parte hypothefis scientiæ mediæ, eamque constituent: quæ quidem hypothefis est prior scientia mediæ prioritate naturæ, ut sæpe diximus præsertim à num. 932. Ad primam confirmationem dist. ant. secus divini actus in actum sumpta causalitate physice pro principio effectivo concedo, sumpta latè pro prioritate naturæ, qua unus actus præcedit alterum ratione independentiæ à dependenti nego antecedens, & consequentiam, quia in hoc sensu non negat D. Thomas decreta virtualiter distincta, quin potius ea discretissime tradit ut constat ex num. 847. Unde quando dicit: Non propter hoc vult hoc, solum negat distinctionem realem decretorum, non verò virtutalem, ut ibi diximus, & latè constat ex dictis. Ad

Ad secundam confirmationem dist. maj. ut pendear à scientia media subsecuta posterioritate naturæ ad decretum per se applicativum omnipotentia concedo, non subsecuta neg. maj. & dist. pariter min. neg. consequentiam, quia ut decretum pendens à scientia media servet illam libertatem, requiritur, quod conjungatur cum principiiis per se requisitis ad constituendam libertatem, inter quæ numerandum est decretum indifferens, ut constat ex dictis à num. 1032. Aliter enim libertatem evertet, ut constat à num. 864. & 890.

1059. Objic. 9. Dispositio divina, seu decretum circa rem quamlibet universi necessario prærequirit ut regulam sui directricem comprehensionem omnium rerum quomodocumque; inter se combinabili, & comparabili, earumque futuritionis quomodocumque combinabilis, & comparabilis inter se sub omni possibili hypothese: ergo necessario est dispositio indivisibilis omnium, quæ Deus vult disponere, & exclusio omnium, quæ Deus non vult disponere; ac proinde si Deus velit in objecta creata tendere, exercebit ex necessitate suam libertatem per unicum, & indivisibilem actum penes singula, & omnia. Consequentia tener, quia dispositio regulæ sequitur naturam regulæ, à qua dirigitur. Probat. Ant. quia dispositio non supponens regulam præscriptam est imperfecta, utpote non supponens comprehensionem omnium, quæ prodesse possunt, vel obesse; ergo &c.

1060. Confirm. 1. Dispositio divina nequit esse opposita deformitati: atqui si non procederet ex noticia omnium combinabilium, exponeretur deformitati; stat enim bene partem quoad se disponi optime quoad conformitatem intrinsecam, & disponi deformiter quoad extrinsecam in ordine ad totum, & reliquas partes, cum quibus est extrinsecè combinabilis; ergo &c. Confirm. 2. Artifex imprudenter se gereret in determinatione partis ad ædificium non comprehenso prius toto ædificio, ejusque partium consonantia, & coherencia intrinseca, & extrinseca; ergo pariter Deus in dispositione universi. Antecedens videtur certum, & consequentia legitima, quia hic ordo universi non est merè arbitriarius, qualis in cumulo partium, sed nexus, & coherens cum proportionem partis ad partem multò mirabilior, quàm ordo corporis naturalis; ergo &c.

1061. Resp. Nego antecedens, ad probationem nego etiam antecedens. Ratio ex sæpe dictis est, quia licet scientia media sit prior prioritate exercita respectu decretorum, cum à Deo exercitè habeatur, quamvis decreta circa rem conditionatam non eliceret; at non est prior prioritate naturæ respectu omnium decretorum, & præsertim respectu decreti indifferents ex parte hypothese prævisi. Quapropter cum non possit præcedere scientia illa ut directiva, nisi ad decretum, respectu ejus habet prioritatem naturæ; exinde in

R. P. Gorman Theolog. Tom. I.

schola nostra manifestum sit, scientiam mediam non posse præcedere, ut regulam directricem omnium divinarum decretorum. Ad primam confirmationem concedo majorem, & nego minorem, quia ut decretum divinum deformitari non exponatur, satis est, quod subsequatur posterioritate naturæ ad scientiam requisitam ad omnes effectus efficaciter à DEO intentos, licet non subsequatur ad scientiam effectus efficaciter non intenti, sed pro libito Dei relicti determinationi creaturæ. Sic artifex intendens solum efficere faciem pulchram, volens relinquere operis perfectionem sub aliorum libito, non eget notitiâ combinabilitatis reliquorum membrorum, quæ sub quavis hypothese possibili revera erit.

Pariter Deus, qui ex vi decreti primarii indifferenter applicativi omnipotentia, atque collativi auxilii, non intendit efficaciter futuritionem, sed providere creaturæ, quæ pro libito suo eam ponat, aut omitat, non eget notitiâ directrice futuritionis, quæ revera erit sub quavis hypothese, sed notitiâ, qua cognoscat posse à voluntate ita provisâ rem poni, si velit.

Exinde ad secundam confirmationem distinguo antecedens, si efficaciter intenderet ex sua determinatione conficere totum ædificium concedo, si solum intenderet ex sua determinatione aliquid apponere, & reliqua reliquere alterius libito nego antecedens, & consequentiam, cujus probatio nulla est, ut constat ex dictis, quia sicuti in isto casu coherencia partium non solum diceret libitum artificis, sed etiam aliorum, qui liberè cooperarentur, ita in ordine universi qua parte Deus sub libertate nostra illum relinquit, non solum intervenit libitum Dei, sed etiam nostrum, quin exinde omnes fines particulares providentiæ frustrare possimus, ut constat à num. 839.

Objic. 10. Non possunt dari in Deo decreta virtualiter distincta inter se mutuo independentia: ergo neque mutuo dependentia. Respondent aliqui cum Errera negando antecedens, quia Deus pro libito suo potest per idem indivisibile virtualiter decretum vel le plura objecta inconnexa, vel per unum vel le aliqua ex illis, & per aliud alia; si enim homo perfectâ notitiâ instructus libertatem haber ad ita volendum, quare Deo libertas illa concedenda non est? Quidquid tamen de hoc sit, respondeo permitto antecedens, & nego consequentiam, quia eò præcisè, quod in Deo decreta sint virtualiter mutuo independentia, eò ipso componi non possunt cum identitate virtuali; at verò si non sint mutuo independentia, componi possunt cum virtuali identitate; cumque Theologum sit admittere in decretis Dei majorem identitatem, quæ excogitari possit, exinde

Gg

licet

licet concedenda non sit identitas virtualis inter decreta divina virtualiter mutuo independentia; non exinde concedenda est virtualis distinctio inter illa; quia eo ipso, quod in Deo decreta essent mutuo independentia, quidquid per illa duo fit, posset optimè fieri per unum, v. g. & applicare indifferenter omnipotentiam ad utrumque, & conferre auxilium indifferens; atque adeò posset totum hoc haberi per unum decretum virtualiter indivisibile; quando verò decreta essent dependentia non mutuo, non posset fieri per unum, quod per illa duo fit. v. g. applicare,

indifferenter omnipotentiam expeditam ad utrumque, simulque per ipsum virtuale decretum prædefinire efficaciter unum libertatis extremum, scilicet consensum: quare cum Theologicum sit admittere in divinis decretis majorem identitatem, quæ excogitari possit, licet concedatur propter hanc rationem identitas virtualis inter decreta mutuo independentia; non exinde concedi potest identitas virtualis inter decreta dependentia non mutuo,

